

MAPHALDAS MOLN

Thriller

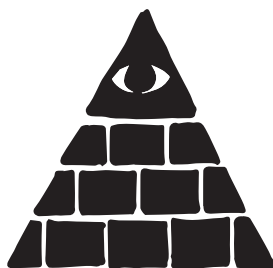
Uppföljaren till
Göteborg -
förbjuden last

Dennis Jakobsson

MAPHALDAS MOLN

Dennis Jakobsson

Tidigare utgivet av Dennis Jakobsson

Göteborg - förbjuden last (2020)

Kuddvisan (2020)

www.ebesforlag.se

1:a upplagan, 1:a tryckningen

Maphaldas moln

Författare © Dennis Jakobsson 2021

Omslagsillustration © Dennis Jakobsson

Omslagsfoto © Dan Berglund

Omslagslayout: Eva-Karin Berglund

Tryckt av DH Printing House, Lettland 2021

ISBN: 978-91-89263-06-2

FÖRORD OCH TACK!

Denna roman färdigställdes i Göteborg under september månad år 2020. När föregångaren "Götheborg" skrevs fanns ingen tanke på en fortsättning, men efter att ha lämnat så många lösa trådar beslutade jag mig för att ge historien lite mer förklaring. (I ärlighetens namn var jag nyfiken själv). Denna gång skrevs det som en roman och inte som fyra ihopsatta noveller, även om det också funkade utmärkt. Utöver frukten av min hårt ansträngda fantasi är det ett par verklighetsförankrade saker som bör nämnas, Boleskine House finns på riktigt och sägs vara världens mest hemsökta hus. Aleister Crowley flyttade dit 1899 och utförde ett antal ritualer. Både före och efter Crowley's tid har det varit en plats för många underliga dödsfall. Mellan 1970 och 1992 ägdes det av Led Zeppelins egen ockultist Jimmy Page. Caedars historia är också intressant. Jag hade för många år sedan en mardröm där jag jagades av en otäck figur. Svettig efter uppvaknandet fanns det bara en tydlig detalj kvar, namnet Caedar Stewart. Jag mindes tydligt den lustiga stavningen med "ae" och kollade upp det på nätet. Ingen träff alls ... tack och lov.

Tack igen till the usual suspects. Läsarskaran har vuxit vilket jag är oändligt tacksam för. Uffe C, du hjälpte mig att få bukt med Arcadias historik. Min fru Anna-Karin Jakobs-son har fortsatt lyssna med stoiskt tålamod. Hedersplatsen på tacksidan tillhör alltid Eva-Karin Berglund som öppnade min egen portal. Bock och tack! *Maphaldas Moln* är tillägnad min mormor Asta Olsson, verklighetens bärplockare.

Dennis Jakobsson
September 2020

PROLOG

Boleskine House *[Ground Zero]*

Agent Adam Groots personliga anteckningar.
Konfidentiellt, klass III
Skottland, tredje oktober 1913.

*J*ag stod och kisade ned mot huset. Man måste tillstå att det låg både vackert och avskilt, en perfekt reträttplats för den som vill hålla sig undan omvärlden. Byggnaden i fråga var det lokalt ökända Boleskine House vid grässlutningen ned mot Loch Ness södra strand. Ledningen hade varit mycket påstridig angående Aleister Crowley's aktiviteter.

Mitt uppdrag var att försöka kartlägga vilka ockulta riter magikern hade för sig här och om dessa kunde tänkas inkräkta på De Upplystas agenda. Endast mycket sällan dök sådana här fall upp och inga efterforskningar hade heller tytt på aktiviteter som kunde utgöra ett hot mot organisationen.

Min bestämda uppfattning var att Crowley bara var en galenpanna och jag kunde därför inte förstå poängen med uppdraget, men styrelsen vek inte en tum. Man hade påpekat att magikern kunde sitta på värdefull information. Främst ville man undersöka om engelsmannen börjat nosa på saker som kunde leda till organisationens ockulta förgreningar.

Utövarna är förstås samhällstoppar som verkar med yttersta diskretion. Maktspelet är hemligt och perversiteterna ännu hemligare. Devisen 'verka utan att synas' har alltid varit den allseende pyramidens fundament.

Jag hade skakat på huvudet men insett att resan var oundviklig.

Det fanns två alternativ: antingen konstatera att karln inte utgjorde något hot och lämna stället, eller konstatera motsatsen vilket skulle resultera i en radering. Colten låg laddad i innerfickan på min rock och gud ska veta att jag aldrig tvekat att ta den i bruk.

Efter inresa under sedvanliga pseudonymen Gottfredson tog jag in på ett värdshus uppe i skotska högländerna, bara ett stenkast från Crowley's näste Boleskine House. Ett boende med få gäster och få frågor. Lokaliseringen var perfekt för mitt ändamål. Jag hade under flera dagar studerat huset från rumsfönstret medelst kikare och fört noggranna anteckningar. Saker hade faktiskt hänt som förvånade mig. Vid två tillfällen, runt tolvtiden på dagen, hade Crowley's hus svepts in i ett mörker. Första gången hade jag hajat till och lagt undan kikaren i tron att det kunde ha varit något fel på linserna. Med blotta ögat hade det varit svårt att avgöra, men när jag kikat igen hade jag sett ett tydligt sken av stearinljus inifrån huset, något man inte borde kunna se mitt på ljusan dag.

Jag lutade fortfarande åt att mannen var galen men fick erkänna att fenomenet störde mig. En form av avancerad rit pågick otvivelaktigt i Boleskine House och hade så gjort sedan en längre tid. Crowley kom hit redan 1899 efter att ha köpt huset för specifika ändamål. Efter det gick byborna omvägar för att inte korsa dess tomtmark och många verkade djupt oroade över engelsmannens aktiviteter.

Rykten gjorde gällande att en hushållerska hade rymt och att en medarbetare hade tappat förståndet. Närmare sanningen än så kom jag aldrig, vilket förstås grämde en gammal blodhund. Inget av vittnena hade heller gått att få tag på till ett förhör. Det cirkulerade till och med rykten om att en slaktare i trakten av misstag skulle ha skurit av sin ena artär och avlidit. Ännu ett påstått resultat av de ockulta gärningarna.

Även om jag försökte behålla en sund skepsis hade raden av incidenter och rykten blivit lite för lång, så jag beslutade att i största hemlighet skicka ett sändebud till huset. På värdshuset

där jag bodde fanns en sinnessvag man som hette Iain Banks. Han hjälpte till som vaktmästare och efter lite hypnotisk stötning blev han snart medgörlig för några ärenden. Bland annat gick han med på att överlämna ett brev på Boleskines altan. Dagen därpå hade Iain åter smugit dit och fann då ett nytt kuvert som han tog med tillbaka till värdshuset. Brevet innehöll ett kort svar som förkunnade att jag var välkommen på en kortare visit. Längst ned fanns en sirlig signatur: A.C.

Nästa dag klev jag ned för grässlänten och studerade noggrant den omtalade byggnaden. Det var ett långsträckt vitt stenhus med alla fönster igenspikade. Brädlapparna var nedklottrade med symboler varav några föreföll bekanta, andra inte. Flera var bara groteska ansikten som verkade hastigt dimmålad. En både barnslig och ondskefull blandning av pyramider, siffror och huvudfotingar. Då jag befann mig ett femtiotal meter bort öppnades dörren. En man klev ut och tittade mot mig. Det var Crowley. På huvudet bar karln en märklig turban. Han stod där lugnt avvaktande. Jag klev upp på altanen och gjorde en diskret gest för att konstatera att vapnet låg på plats i fickan. Crowley log men de mörka ögonen studerade vaksamt gästen som vågat sig hit, troligen inget som tillhörde vanligheterna. Säkerligen var han både road och förbryllad av min visit. Jag nickade kort och blev plötsligt orolig att han skulle se konturerna av revolvern i jackan. Den ökände magikern hade otvivelaktigt något demoniskt över sig. En aura som förstärktes av den exotiska huvudbonaden.

”Så, här har vi den mystiske brevskrivaren.”

Crowley sträckte fram handen. Jag besvarade det hårda handslaget och noterade att mannen såg tänd ut, lite sorgen på ett subtilt sätt. Ansiktet vittnade om en som sett mer än de flesta. Ett flitigt intagande av allsköns substanser hade dessutom börjat ta ut sin rätt.

”Goddag. Adam Gottfredson.”

"Gottfredson", muttrade han som för att smaka på namnet, eller tänka efter om det måhända klingade bekant. Oavsett vilket förblev ansiktet neutralt. Med ett djupt andetag gjorde Crowley en gest mot sjön.

"Vad sägs om en liten promenad mot vattnet? Själv skulle jag må bra av lite frisk luft. Har varit inomhus alldeles för mycket den senaste tiden. Dessutom vill jag, för er skull herr Gottfredson, inte vara för nära huset. Stället har haft ett ... ska vi säga ohälsosamt inflytande över besökare. Jag vill inte ta några fler risker med mina gästers hälsa. Ska vi ...?"

En besvikelse kom över mig. En titt i huset hade kunnat ge vissa svar men det hade varit att begära för mycket. Här gällde att inleda medhårs, så jag nickade.

"Gärna. Mycket vackert område. Verkligen."

Vi hade korsat gräsmattan och gått en bit mot stenstranden när Crowley fortsatte.

"Så vad för er hit, herr Gottfredson? De flesta människor verkar undvika Boleskine House."

"Jag ska gå rakt på sak, herr Crowley ..."

"Mitt namn uttalas som ett rim på 'holy'."

"Ah, ursäkta."

"Ingen fara, de flesta säger fel. Men låt oss använda förnamnen i stället. Det låter så stelt och formellt annars. Antar att det är mitt medfödda förakt mot allt auktoritärt som spökar."

"Självklart. Jo, jag jobbar för en organisation som inom vissa områden tangerar er verksamhet."

Han stannade och sken upp men blicken förblev vaksam.

"Nu blir jag nyfiken, Adam. Får man fråga vilken organisation?"

"Vi har många namn och finns överallt."

Crowley skrockade förtjust.

"Knappast Golden Dawn i alla fall. Låt mig se. Någon av logerna?"

"Frimurarna? Nej, inte riktigt."

En glöd tändes i de mörka ögonen.

"Ah, en agent från De Upplysta? Jag känner mig nästan hedrad. Inte för att jag är speciellt insatt i Illuminatis göromål. Men berätta varför ni är här, Adam. Jag är nyfiken."

"Jag ska gå rakt på sak. Vi vill veta vad sessionerna här handlar om."

Crowley skrattade.

"Jag kan inte förstå vad ni har för intresse av det men mina ritualer är inte hemliga på något sätt. Det mesta finns nedtecknat. Jag tänker inte gå in på detaljer nu men i går kväll gav sig en person till känna. Om han är av kött och blod eller en demon vet jag inte, men han kan röra sig genom planen. Jag har till och med hans fullständiga namn nedtecknat. Arbetet här handlar om att få kontakt med sin skyddande ängel. Du vet att vi alla har en sådan? Även ni, Adam. Jag har under en längre tid sökt en lämplig lokalisering för detta ändamål. Till slut hittade jag den här viktorianska villan, Boleskine House. Perfekt omgivning, enskilt och med den rätta atmosfären. Huset fungerar som min thelemiska Kiblah, förstår du."

Jag blickade ut över ett spegelblankt Loch Ness med den kyliga luften rykande ur munnen. Landskapet var onekligen både vackert och gåtfullt. En perfekt plats för att odla myter vare sig de handlade om havsmonster eller demoner. Dimman drev bort och skingrades över den långsmala sjön. Jag hade då ännu inte tänkt tanken att hoppa av organisationen men konstaterade undermedvetet att det här vore den idealiska reträttplatsen för den som vill försvinna under radarn.

"Themelisk Kiblah? Aldrig hört. Kan du berätta vad det handlar om?"

Crowley ryckte på axlarna.

"Jag har blivit mycket missuppfattad genom åren. Blivit kallad både svartmagiker och satanist. Det stora odjuret 666. Sådana saker. Folk har feltolkat mina texter. Att jag tillskrivits rollen som en ond man är förvisso inget som bekommer mig,

snarare roar, men sanningen är en annan. Vad jag gjort här under flera månaders tid är att få kontakt med ett väsen som jag först trodde var en demon. Han presenterade sig som Caedar Stewart och var av allt att döma en vanlig människa, om än en skicklig magiker. Att lura själva döden kräver sin kunskap, som du förstår. I en varseblivning presenterade han sig i vita kläder och solglasögon för att dölja sina brinnande ögon. Enligt honom själv en bieffekt av allt vandrande mellan planen. Sedan tappade jag tyvärr kontakten med honom. Den som vet att utöva svartkonst på rätt sätt belönas med intressanta upplevelser, kan jag lova.”

Crowley slog ut med armarna och fortsatte.

”Allt handlar om att vidga sin egen natur. Att förstå och ta tillvara på krafterna i kosmos som kan göra oss oändligt mycket större än vad vi är i dag. Innerst inne känner vi väl oss alla ämnade för mer än att jobba, sova, äta och knulla?”

Magikern sneglade roat för att se min reaktion men jag kände bara lättnad. Organisationens oro handlade om huruvida Crowley kände till samband mellan ockulta sällskap och näringslivstoppar. Helt enkelt råkat få inblick i en värld han inte borde. Men det var som jag hela tiden trott, karln var galen. Colten skulle av allt att döma få ligga orörd i rockfodret.

”Jag förstår. Men ni nämnde något om ohälsosamt inflytande. Har det inträffat någon incident?”

Crowley såg mycket sammanbiten ut.

”Det, Adam, tänker jag inte gå närmare in på. Däremot ämnar jag avbryta ritualen. Tyvärr måste jag snart lämna dessa magiska trakter. En vän i Paris behöver min hjälp, förstår ni. Så olyckligt nog kommer mitt experiment här att förbli ofullbordat.”

”Tråkigt.”

Crowley grymtade och vi promenerade vidare längs strandlinjen. Några fåglar flaxade upp och flög bort mot bergen på andra sidan vattnet. Trakten ägde verkligen en bedövande skönhet.

"Varför vill ni veta allt detta?"

"Vår organisation har en agenda. Ni har en. Alla ser ju om sina intressen."

Han nickade, tog av sin excentriska turban och pekade ut över den långsträckt sjön.

"Visst är här vackert, Adam?"

"Mycket. Har faktiskt aldrig varit här tidigare."

"Landskapet här renar själen. Det smärtar mig faktiskt att behöva lämna högländerna och framför allt att behöva avbryta mitt projekt."

Crowley var tyst en stund. I efterhand tror jag att han övervägde huruvida Illuminati utgjorde ett hot eller inte. Dock insisterade han på att ge mig ett exemplar av en skrift han nyligen avslutat. Besvärjelser, listor på demoniska andar, brevväxlingar och annat. Där fanns också fler exempel på de där naiva men skrämmande teckningarna som han tydligt hade målat själv. Vi återvände snart upp mot Boleskine House och jag fick med mig ett signerat exemplar av boken. Därefter tog vi farväl. Två rovdjur som fått nosa lite på varandra under ett flyktigt möte. En som på falska grunder skulle gå till historien som en ondskans ikon och en som skulle förbli bakom kulisserna men likväl ändra historiens gång. Vi skulle varken se varandra eller huset igen. Den demoniska aktiviteten vid Boleskine House hade funnits där långt innan Crowley's inflyttning och den skulle inte avta efter hans avfärd. Tvärtom. Men det där är en annan historia.

Agent Adam Groot

1.

Regissörens arv

På Darknet, internets elake kusin, finns allt. Sajter där man kan beställa mord, köpa droger eller få olika bombrecept. En ultimat marknadsplats befriad från alla moraliska begränsningar. Men få har access och man måste bli personligt inbjuden för att kunna vältra sig i det sataniska smörgåsbordet.

Maphalda plockar fram de tre kryddburkarna och ställer dem bredvid laptoppen. Curry, vitpeppar och kummin. I just den ordningen. Hon skriver in deras bästföredatum i en enda lång harang. Det är lösenordet till hennes första mapp som finns i ett av Darknets moln. Så följer ytterligare procedurer innan huvudmappen öppnas i vad hon döpt till Maphaldas Moln. Detta är hjärtat i hennes verksamhet, faktiskt så viktig att sekretessen bokstavligen skyddar hennes liv. Efter en labyrinth genom både förklädda och osynliga undermappar når hon slutligen sitt mål. Här finns filer som gör Maphalda Larsson till en mäktig person i Skuggsidan. Om denna del av molnet läckte ut skulle mordet på henne vara planerat samma dag.

Första filen är en film som hon själv spelade in för två dagar sedan på Clarion Hotel Post i hjärtat av Göteborg. Minnet från mötet är fortfarande klart men det slår henne att hon inte har gått igenom materialet. Det var en solig sensommar dag som Huckleberry hade tagit kontakt med henne på Darknet. Först hade hon varit avvaktande eftersom det finns en uppenbar anledning att vara på tårna bland människorna där.

Personen som kallat sig Huckleberry hade verkat väldigt mån om att få träffa henne. Att denne över huvud taget hade hittat en av Maphaldas mailadresser var en gåta. Killen, hon hade direkt känt på sig att det var en han, var uppenbarligen en jävel till hacker. Hur som helst, uppgifterna han hade lämnat hade vunnit hennes förtroende. Det hade helt enkelt varit tjänstefel att ignorera dem. Långa arrangemang hade följt. När ett statsöverhuvud reser sker allt med största möjliga diskretion via desinformation, ändrade rutter, säkerhetspådrag och förberedelser. Huckleberry var än värre, och verkade dessutom ha skött allt själv. Två månader senare hade mötet varit ett faktum. Ett krypterat mail hade talat om att han befann sig i en viss svit på Clarion Hotel Post i Göteborg.

Direkt efter intervjun på Posthotellet hade Maphalda loggat in på Molnet och mycket riktigt, där hade mappen *Huckleberry* legat precis som utlovat. Under den fanns trettio tre undermappar och filer med både text, bild och film. Innerst inne hade hon vetat att Regissören varit sanningsenlig beträffande sina hackerkunskaper och sin vansinniga biografi. Huckleberryfilerna var otvivelaktigt en ockult detektivs våta dröm, men hon hade då tänkt att det var något hon fick gå igenom mer grundligt en annan gång.

Maphalda klickar nu på filmfilen för att friska upp minnet av mötet med Regissören. Kameran är riktad mot en tom fåtölj i ett dunkelt hotellrum. I bakgrunden skymtar en tavla med guldrum mot en tapet i dova färger. Inget mer. Dämpade steg hörs mot mattan och för ett par sekunder skymms bilden av en skugga. En man sätter sig i fåtöljen och skärpan kommer tillbaka. Han ser ut att vara runt femtio. Kaukasiskt utseende, smärt och med det gråsprängda håret bakåtkammat. Trots mötets allvar leker något spjuveraktigt i blicken. Han lägger ena benet över det andra och ger ett avslappnat intryck. En som är van att ha kontroll över situationen. Kostymen, uppenbarligen skraddarsydd, glänser som mörka fiskfjäll.

Översta skjortknappen öppen. Ingen slips men matchande byxor med pressveck och svarta skinnskor. Om man zoomade in när han drar fingrarna genom håret skulle man få se en guldring och en Breitling. Hela hans väsen andas världsvana och diskret finess. Kameran är fixerad på ett stativ och Maphalda, som befinner sig strax utanför bild, harklar sig. Intervjun sker på engelska.

"Välkommen till Göteborg."

"Tack."

"Så, vi går rakt på sak?"

"Visst."

"Du kan väl börja med att berätta vem du är?"

"Jag kallas Regissören men mitt namn är Adam Edwin Groot och jag är amerikansk medborgare."

"Vilken stad?"

"Spelar det någon roll?"

"Nej."

Adam ler.

"Culpepper. Känner du till Culpepper?"

"Nej."

"Jag vet, det gör ingen. En liten håla i Virginia. Jag bodde där under mina första år. När min far erbjöds ett bankjobb i New York flyttade familjen dit. Vi bodde egentligen i New Jersey, om man ska vara petig. Stan såg väldigt annorlunda ut på den tiden." Han kisar lite besvärat mot Maphalda. "Det här känns irrelevant. Skulle vi inte gå rakt på sak?"

"Absolut. Spola fram dit du vill."

"Jag har under många år arbetat för en hemlig organisation. Den sista tiden var jag exekutiv chef för dess viktigaste avdelning."

"Vad heter organisationen?"

"Egentligen ingenting men i folkmun kallas den Illuminati. Det betyder De Upplysta. Internt föredrar man dock termen Familjerna."

Vill du läsa hela?

Du kan beställa boken där böcker vanligtvis finns. Om din bokhandel inte har den hemma kan du be den ta hem den, detsamma gäller bibliotek. Den finns även hos de flesta e-bokhandlare samt att den går att beställa direkt i Ebes förlags webbshop.

<https://www.ebesforlag.se/store/p/thriller-256837/maphaldas-moln-998553>

En avhoppad Illuminatiagent anförtror några topphemliga filer åt Maphalda. Det blir starten för en händelsekedja som bokstavligen vänder tillvaron över ända. Plötsligt vill magikerna se henne död och enda räddningen tycks vara konfrontation.

I uppföljaren till ***Göteborg-förbjuden last*** avslöjas sanningen bakom Fugazin, Arcadia och, inte minst, mannen med de brinnande ögonen Caedar Stewart.

Linnea är mitt i berättelsen om sitt första chefsjobb när Maphalda får syn på ljuslågornas dansande rörelser. Det är något märkligt med dem. Plötsligt ligger vekarna ned och lågorna brinner liksom åt sidan. Med en isande känsla i magen inser Maphalda att rummet är manipulerat. De har hittat henne.

